

ולהוציא נשמות לעולם, הוא עומד לאותו פתח.

וכך אותן נשמות שהצטרכו לרדת בגופים קדושים, הוא אינו עומד לאותו פתח, ואין לו רשות בנשמה ההיא. ואם לא, הרי הנפש נושף, ונטמא אותו נהר (מקום), ואינה נשמה שנטברה, וכאן הוא סוד עליון. בעצב תלדי בנים - סוד זה, זה נחש, שהרי עמו מולידה נשמות, משום שזה הוא על הגוף, וזה על הנשמה, ושניהם זה בזה. זה לוקח נשמה, וזה לוקח הגוף.

ועתיד הנפש הזה להוליד כל אותם גופים טרם שילבא זמנו. זהו שכתוב (ישעיה טו) בטרם תחיל לדה. הזמן של הנפש להוליד הוא בשבע שנים, וכאן בשש, מה שאינו זמנו. ובאותו זמן שיוליד אותם, ימות מאותה לדה, שכתוב (שם כה) בלע המות לנצח. וכתוב (שם כו) יחיו מתיד נבלתי יקומו.

אמר רבי שמעון, באותו זמן שיעורו המתים של העולם ויודמנו בארץ הקדושה, יקומו חילות חילות כלם על ארץ הגליל, משום ששם עתיד מלך המשיח להתגלות, משום שהוא חלקו של יוסף ושם נשברו (עירב) בראשונה. ומשם התחילו לגלות מפל מקומותיהם ולהתפזר בין העמים, כמו שנאמר (עמוס ו) ולא נחלו על שבר יוסף.

ולמה יקומו שם? משום שהוא חלקו של אותו שהושם בארון שכתוב (בראשית ו) וישם בארון במצרים. ואחר כך נקבר בארץ הקדושה, שכתוב (יהושע כד) ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם. וזהו שעמד בקיום הברית יותר מהכל.

דאתעתדא לאולדא, לאפקא נשמתין לעלמא, איהו קאים לגבי ההוא פתח.

וכך אינון נשמתין דאצטרכו לנחתא בגופין קדישין, לא קאים איהו לההוא פתח, ולית ליה רשו בההיא נשמתא. ואי לאו, הא חויא נשיף, ואסתאב ההוא נהר (ס"א אהר), ולא איהי נשמתא דאתדכייא והכא איהו רזא עלאה, בעצב תלדי בנים. רזא דא, דא נחש, דהא (ד"ר כ"ו"א) עמיה אולידת נשמתין, בגין דדא איהו על גופא, ודא על נשמתא, ותרווייהו דא בדא. דא נקיט נשמתא, ודא נקיט גופא.

וזמינא דא חויא, לאולדא כל אינון גופין, עד לא ייתי זמנא דיליה, הדא הוא דכתיב, בטרם תחיל ילדה. זמנא דחויא לאולדא בשבע שנין, והכא בשית, מה דלאו איהו זמניה. ובההוא זמנא דאוליד לון, מההוא לידה ימות. דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח. וכתוב (ישעיה כו) יחיו מתיד נבלתי יקומו.

אמר רבי שמעון, בההוא זמנא דיתערוון מתי עלמא, ויתעתדון בארעא קדישא, יקומון חיילין חיילין, בלהו על ארעא דגליל, בגין דתמן זמין מלכא משיחא לאתגלאה, בגין דאיהו חולקיה דיוסף, ותמן אתברו (אתהרב) בקדמיתא. ומתמן שארו לאגלאה מפל אתרייהו, ולא תבדרא ביני עממיא, כמה דאתאמר (עמוס ו) ולא נחלו על שבר יוסף.

ואמאי יקומון תמן, בגין דאיהו חולקיה דההוא דאשתוי בארונא, דכתיב, (בראשית ו) וישם בארון במצרים, ולכתר אתקבר בארעא קדישא, דכתיב, (יהושע כד) ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם. ודא איהו דקאים בקיומא דברית, יתיר מפלא.

וישראל ממצרים קברו בשכם. וזהו שעמד בקיום הברית יותר מהכל.